

(6 נקמן פט:).

תורה אור השלם

1. והוציאנו את הנער אל פתח בית אביה וסקלתיה אנשי עירה באבנים ומהה פי עשתה נבלה בישראל לזנות בית אביה ובערת ה'רע מקרבה: דברים כב כא
2. ובת איש בהן פי תחיל לזנות את אביה היא מחללת פאש תשרה: ויקרא כא ט

קסצרי רבנן. דמתני': **נשואה**. צת כהן יאלה מכלל נשואה צת ישראל מחנג לשריפה אלל ארוסה דגבי צת ישראל צסקילה לא יאלה צצת כהן מכלל ארוסה צת ישראל: **ומדאפקיה רחמנא לארוסה**.

צת כהן מכלל נשואה צת כהן משריפה לסקילה ש"מ סקילה חמורה דעל כרחין ארוסה חמורה מנשואה שמחללת ומונה צית אציה והכתוב החמיר עליה דהא נשואה צת ישראל צחנק שהיא קלה מכולן וארוסה צסקילה. לפוס ריהטא דסוגיא הכי מיפרשא כדפרישית ומייהו כי דייקת צה שפי'ר לא אשכחמ קרא לרבנן מנא לכו דנשואה יאלה ולא ארוסה אלל משוס דאית לכו סקילה חמורה הוא דקאמרי על כרחין לא יאלה ארוסה צת כהן מכלל ארוסה צת ישראל מסקילה לשריפה להקל ויש להקשות היכי ילפינן מהכא דסקילה חמורה הא איהי לא קמה לכו לרבנן אלל משוס דקסצרי סקילה חמורה הלכך על כרחין האי מדאפקיה רחמנא לארוסה צת כהן צסקילה דנקט הכא לכו טעמא למילתייהו היא אלל יוצבי מילתא צעלמא ועיקר טעמייהו מדניתנה למגדף ולעוצד עזודת כוכבי' הוא ודקשיא לך אדרבה שריפה חמורה שכן ניתנה לצת כהן ומאי חומרא שכן מחללת את אציה הכי מתרצה לה כדמתרצינא לקמן גבי מכה אציו ואמו אפ"ה פושט ידו צעיקר עדיף והאי דקאמר דקסצרי רבנן נשואה יאלה לשריפה כו' על כרחין נקט ליה דלא תימא מדיאלה ארוסה צת כהן מארוסה צת ישראל מסקילה לשריפה ש"מ שריפה חמורה וה"ק לעולם סקילה חמורה דפושט ידו צעיקר עדיף וגבי צת כהן דאחצבה לשריפה לאו לגבי סקילה אחצבה אלל לגבי חנק אחצבה דנשוא' היא דיאלה ולא ארוסה והאי מדאפקיה רחמנא כו' אורכן דצריס הוא ונראה צעניי דלא גרסינן לה: **דלחמרן**. שכן פושט ידו צעיקר: **איזה כה מרובה**. כלומר אי זה עון חמור: **מדיחי עיר הנדחת צסקילה**. צאלו הן הנחנקין (לקמן דף פט:). יליף טעמא ומדמדיח צסקילה ונידחין צסייף ש"מ סקילה חמורה: מכה אציו ואמו צחנק דכתיב ציה (שמות כא) וימת סתמא וקיימא לן (לקמן דף צב:). כל מיתה האמורה צתורה סתם אינו אלל חנק: **הוקש כבודס לכבוד המקוס**. נאמר כאן (שמות ט) כצד את אצין ונאמר להלן (משלי א) כצד את ה' מהוין: על כרחין ארוסה חמורה מנשואה שרעה לשמים ולצביות ולעלמה שפוגמת כבודה ומשפחתה ואיכא קלון טפי מנשואה שכבר נפגמה ומדאפקה רחמנא

מכלל מות יומת הנואף (ויקרא ט) דהיינו חנק דאף ארוסה היתה ככלל אשת רעהו (שם) ואפקה צהדיא לסקילה דכתיב (דברים צב) כי תהיה נערה צתולה מאורסה וגו' ש"מ סקילה חמורה. ואי קשיא לך למה לי להדורי צתר טעמא צכולהו דתהיו סקילה חמורה מינייהו מכיון דאשכח סקילה חמורה משריפה ולקמן יליף שריפה חמורה מסייף ממילא ידעינן דסקילה חמורה מסייף תריץ משוס דלקמן לא קיימא לן שריפה חמורה מסייף אלל מגזירה שיה מסקילה דאשכחן צה דחמיר מסייף הלכך מיציעי ליה לאהדורי אטעמא דחמורה סקילה מסייף: **נאמר אציה צסקילה**. צנערה המאורסה לזנות צית אציה (דברים צב): **ונאמר אציה צשריפה**. צצת כהן את אציה היא מחללת (ויקרא כא): **סקילה חמורה מסייף**. כדיליף טעמא לעיל ממדיחין ונידחין: **מדאפקיה לנשואה דצת כהן**. סתמא כתיב ארוסה ונשואה שרעה ורבנן הוא דמפקי ארוסה מההיא כלל וצצקי לה צמילתא דעין ישראלית מוחנג לשריפה חמורה ואע"ג דאית לכו סקילה חמורה שכן ניתנה למגדף ונשואה מיתה אפקה קרא מדין נשואה ישראלית מחנג לשריפה חמורה ואע"ג דמאי לאיתי בגזירה שיה דאציה אציה כדאימיה לסייף ניחא לאיתי'י מגופה: ר"ש **לנעמיה**. לקמן (ע"ב) יליף מקרא דכתיב צת כהן סתמא (ויקרא כא):

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין

ג. עין משפט גר מצוה

קסברי רבנן נשואה יצאה כו'. פ"ה דעיקר טעמא דלפ"ה פושט ידו צעיקר עליף וכן משמע צפ' הנשרפין (לקמן דף עט:). דמתן אמרו לו אילו לא היתה סקילה חמורה לא ניתנה למגדף ולעוצד עזודת כוכבים ואי"ת סייף יוכיח שניתן לאנשי עיר הנדחת שריפה חמורה דייהס צעיקר ואפ"ה שריפה חמורה

ממנו כדמוכח צשמעתמא וי"ל דסייף יש לו חומרא אחרימי עמו שממונו אצד ושקולין שניהס צסקילה ואע"ג דאמרינן צסמוך אדרבה סייף חמור מסקילה שכן ניתן לאנשי עיר הנדחת ומאי חומרא שכן ממנו אצד דמשמע שיה גורס לו שהוא חמור כיון שיש צו חומרא זו התס היינו טעמא דאכתי לא ידעינן דסייף קל ואית לן למימר מצצרא דעין דיש צו חומרא זו דממונו אצד מיתמו נמי חמורה אלל כיון דידעינן דסייף קל איכא למימר שיה גורס לו שניתן לפושט יד צעיקר משוס חומרא דאיכא צהדיה דממונו אצד:

סקילרה חמורה מחנק. ה"ה דהמ"ל מק"ו משריפה או מסייף דחמורין מחנק וסקילה חמורה מהן דכה"ג קאמר לקמן לר"ש: **אדרבה חנק חמור שכן ניתן למכה אביו**. ומינה סקילה נמי ניתנה למקלל אציו ואמו דהוקש כצודן לכבוד המקוס ועוד וכי מפני שהוקש יהא חמור מכבוד המקוס עלמנו ועוד דכיצד הרגל (צ"ק דף טה.) אמר ק"ו לשכינה י"ד יוס וי"ל דלא קאמר שיהא חמור מסקילה אלל כלומר חמור צסקילה שכן הוקש: **נאמר אביה צסקילה כו'**. תימה אע"ג דמצצרא סייף חמור אתיא ג"ש ומפיך ליה ואס כן לעיל נמי דמצצרא סקילה חמורה משריפה כדפ"ה דפושט ידו צעיקר עדיף אמאי לא אמי גזירה שיה ומפקא מצצרא וימא אחת ארוסה ואחת נשואה יאלה לשריפה דמה אציה האמור צסקילה צארוסה אף אציה האמור צשריפה צארוסה:

מה

לבת כהן שזינתה ומאי חומרא שכן מחללת את אביה אדרבה סקילה חמורה שכן ניתנה למגדף ולעובד עבודת כוכבים ומאי חומרא שכן פושט ידו בעיקר רבי שמעון לטעמיה דאמר אחת ארוסה ואחת נשואה יצאה לשרפה ומדאפקיה רחמנא לארוסה בת כהן מכלל ארוסה בת ישראל מסקילה לשריפה ש"מ שריפה חמורה משריפה חמורה מחנג שכן ניתנה לבת כהן אציה האמור אדרבה חנק חמור שכן ניתן למכה אביו ואמו ומאי חומר' שכן הוקש לכבוד המקו' מדאפקיה רחמנא לנשואה בת כהן מכלל נשואה בת ישראל מחנג לשריפה ש"מ שריפה חמורה מסייף שכן ניתנה לבת כהן שזינתה ומאי חומרא כדאמרן אדרבה סייף חמור שכן ניתן לאנשי עיר הנדחת ומאי חומרא שכן ממונם אבד אמרת וכי איזה כה מרובה כה המדיח או כה הנידח

היו (דברים צב) ואפקה צהדיא לסקילה דכתיב (דברים צב) כי תהיה נערה צתולה מאורסה וגו' ש"מ סקילה חמורה. ואי קשיא לך למה לי להדורי צתר טעמא צכולהו דתהיו סקילה חמורה מינייהו מכיון דאשכח סקילה חמורה משריפה ולקמן יליף שריפה חמורה מסייף ממילא ידעינן דסקילה חמורה מסייף תריץ משוס דלקמן לא קיימא לן שריפה חמורה מסייף אלל מגזירה שיה מסקילה דאשכחן צה דחמיר מסייף הלכך מיציעי ליה לאהדורי אטעמא דחמורה סקילה מסייף: **נאמר אציה צסקילה**. צנערה המאורסה לזנות צית אציה (דברים צב): **ונאמר אציה צשריפה**. צצת כהן את אציה היא מחללת (ויקרא כא): **סקילה חמורה מסייף**. כדיליף טעמא לעיל ממדיחין ונידחין: **מדאפקיה לנשואה דצת כהן**. סתמא כתיב ארוסה ונשואה שרעה ורבנן הוא דמפקי ארוסה מההיא כלל וצצקי לה צמילתא דעין ישראלית מוחנג לשריפה חמורה ואע"ג דאית לכו סקילה חמורה שכן ניתנה למגדף ונשואה מיתה אפקה קרא מדין נשואה ישראלית מחנג לשריפה חמורה ואע"ג דמאי לאיתי בגזירה שיה דאציה אציה כדאימיה לסייף ניחא לאיתי'י מגופה: ר"ש **לנעמיה**. לקמן (ע"ב) יליף מקרא דכתיב צת כהן סתמא (ויקרא כא):

הוי

יב א מיי פט"ו מהלכות סנהדרין הלכה יא סג עשין קד:
יג ב מיי שם הלכה י ופ"ד מהלכות עמו"ס הלכה א ופ"ה הל"ב סג שם ולאין כו:

יד ג ד מיי פו"ד מהלכות סנהדרין הלכה ד:

רבינו הנאל

משריפה סקילה חמורה מסייף מדאשכחן בעיר הנדחת הנדחין בסייף והמדיחין בסקילה ש"מ דסקילה חמורה מסייף סקילה חמורה מחנק מדאפקה רחמנא לארוס' בת ישראל מכלל נשואה בת ישראל להתמיר עליה ואפקה מחנק לסקילה. ש"מ סקילה חמורה מחנק. שריפה חמורה מסייף שייצאה להתמיר על בת כהן. (6 וכשם שניתנה לבת כהן ואפילו זינתה מאביה ט) גמר אביה אביה מסקילה מה בת ישראל שזינתה ארוסה בסקילה וכתיב כה אל פתח בית אביה ובבת כהן כתיב את אביה היא מחללת מה אביה שבסקילה נסקילה חמורה מסייף אף אביה שבשריפה שרפה חמורה מסייף. שרפה חמורה מחנג שכן נתנה לבת כהן החמורה כדאמרן מדאפיך רחמנא נשואה בת כהן מכלל נשואה בת ישראל שהיא בחנק והוציאה הכתוב מחנק לשרפה ש"מ שרפה חמורה מחנק. סייף חמור מחנק שניתן לאנשי עיר הנדחת שפשוט ידיהן בעיקר ר"ש אומר שרפה חמורה מסקילה מדאפיך רחמנא לארוסה בת כהן להתמיר עליה ואפקה מסקילה לשרפה ש"מ שרפה חמורה מסקילה ר"ש לטעמיה דאמר ארוסה בת כהן בשרפה. שרפה חמורה מחנק מדאפיך רחמנא לנשואה בת כהן. מחנג לשרפה. ש"מ שרפה חמורה מחנק כולה שמעטא בענין הזה ופשוטה

(6) לפנינו צנמי לימא זה ואולי דרכינו היה גורס ומאי חומרא שכן ניתנה לבת כהן ואפילו זנתה מאביה. וי"ע:

(צ) נראה דחסר כאן ואל' אדריכה סייף חמור וכי נגמר אציה אציה וכו'.